

LBRIS

We know
books

Fovest
și versuri
românești
și nu numai

de la **5** ani

Ilustrații de
Cristina Chiorescu

Cuprins

- 3 Prostia omenească - după Ion Creangă
- 12 Bimbirițichel - de George Topîrceanu
- 14 Bunicul - după Barbu Ștefănescu-Delavrancea
- 22 Bunica - de Șt. O. Iosif
- 24 Bunicul - după Barbu Ștefănescu-Delavrancea
- 34 La Paști - de George Topîrceanu
- 35 De ziua mea - de Șt. O. Iosif
- 36 Prâslea cel voinic și merele de aur - după Petre Ispirescu
- 43 Bujor și ielele - legendă
- 46 Un duel - de George Topîrceanu
- 48 Povestea Dunării - legendă
- 52 Doi feți cu stea în frunte - după Ioan Slavici
- 58 Iarna - de Vasile Alecsandri
- 61 Bradul de Crăciun - legendă
- 65 Crăciunul copiilor - de Octavian Goga
- 66 Când stăpânul nu-i acasă! - după Emil Gârleanu
- 72 Vulpea și barza - La Fontaine, trad. Ion Heliade Rădulescu
- 74 Neghinită - după Barbu Ștefănescu-Delavrancea

Prostia omenească

după Ion Creangă

A fost odată ca niciodată un om care trăia la un loc cu soacra lui. Nevasta lui, care avea copil mic, era cam nătăfleată, dar nici soacra nu era tocmai înțeleaptă.

Într-una din zile, omul nostru a plecat de-acasă cu treburi. Nevasta lui, după ce spălă copilul, îl înfășă și-l alăptă, apoi îl puse în leagăn lângă sobă, fiindcă era iarnă.

După ce copilul adormi, stătu ea puțin pe gânduri, apoi începu să se vaite:
„Aoleu, copilașul meu, copilașul meu!”.

Mama ei o întrebă cu spaimă:

– Ce ai, mamă, ce-ai pățit?!

– Mamă, mamă! Copilul meu o să moară!

– Când? Cum?

– Iată cum. Vezi bucata aceea de sare de pe horn?

– O văd. Și?

– Dacă urcă pisica, o trântește drept în capul copilului!

– Vai de mine și de mine, că bine zici, fata mea!

Și, cu ochii ațintiți la bucata de sare de pe horn,
începură să bocească amândouă.

Între timp, tatăl copilului veni acasă.

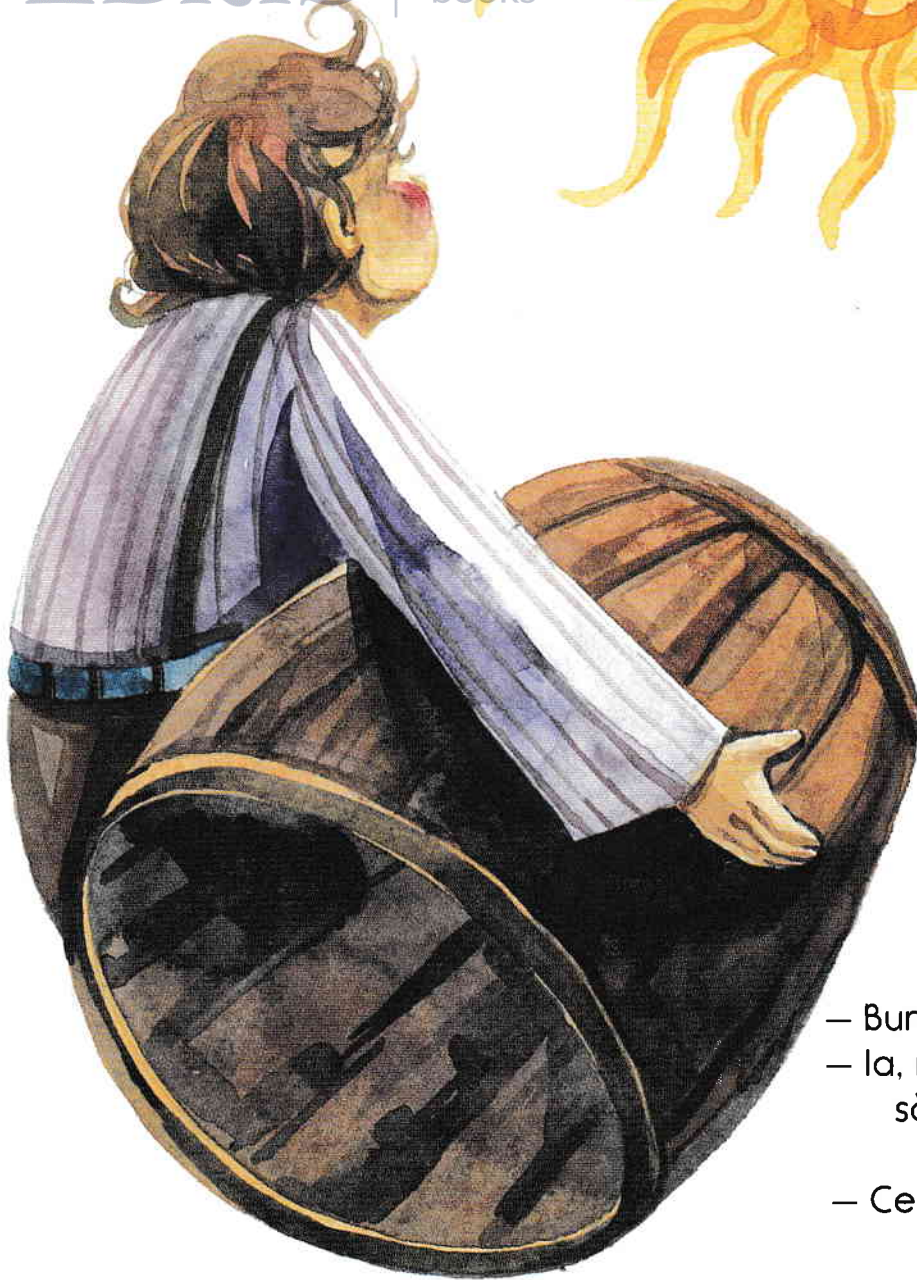
– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Femeile își șterseră lacrimile și îi povestiră cu mare jale despre întâmplarea neîntâmpnată. Omul, după ce le ascultă, zise cu mirare:

– Bre! Mulți proști am văzut eu în viața mea, dar ca voi n-am mai văzut. Mă duc în lumea largă! Și, dacă găsesc oameni mai proști decât voi, mă întorc acasă. Iar dacă nu, nu.

Zicând așa, oftă din greu, ieși fără să-și ia rămas-bun și plecă supărat.

Cum mergea el așa, după o vreme văzu ceva ce nu mai văzuse: un om ținea un butoi cu gura spre soare, apoi intra repede cu el în casă. Pe urmă iar ieșea, îl puneă iar cu gura la soare, și tot așa... Drumețul nostru, nedumerit, zise:

- Bună ziua, om bun! Ce faci aici?
- Ia, mă străduiesc de câteva zile să car soarele în bordei, ca să am lumină, și nu reușesc...
- Ce trudă! zise drumețul. N-ai un topor la îndemână?